

Кілька слів про ельфів

У далеких-далеких засніжених краях щороку на Різдво ельфи ліплять сніговиків і ховаються в них. Ті, хто вивчав історію ельфів (а ніхто не вивчав), знатимуть, що це найважливіший день у їхньому календарі. Бо саме цього дня ельфи отримують свою магію, якої їм стане на цілий рік.

Ті, хто вивчав історію ельфів (а ніхто не вивчав), знатимуть, що ельфійську магію неможливо створити, на відміну від інших видів чар. Ельфи не готують свої чари в казанах, як відьми, і не закликають її з небес, як чаклуни. Натомість ельфи повністю залежать від стародавнього різдвяного ритуалу, відомого як СнігоФокус.

Ця кумедна холодна церемонія триває довго, а магія від неї вичерпується за рік. Саме

тому ельфи вважають, що їхні чари — найгірші з усіх. Та вони ревно оберігають свої традиції й дотримуються заведеного порядку, тому кожного Різдва, як має бути, вони залазять у свої сніговики і чекають на вкрай важливий перший різдвяний сніг.

Коли врешті починається снігопад, сніговики починають сяяти з кожною миттю все яскравіше та яскравіше. Різнобарвні бурульки, які висять по всьому містечку ельфів, починають блимати кольоровими вогниками, ніби десь почалась дискотека. І тоді ельфи вилазять назовні, сповнені чарів, яких їм вистачить на цілий рік.

Та ельфи — полохливі істотки, а магією буває важко керувати. Вона їх лякає, тому ельфи майже ніколи нею не користуються. Ті, хто вивчав історію ельфів (а ніхто не вивчав), знатимуть, що на Північному полюсі заховано донесочу чарів, яких вистачить для здійснення найзаповітніших бажань.

Пролог

Що ми знаємо про «місіс» Клаус? Правду кажучи, майже нічого не знаємо. У різдвяних історіях з усього світу вона з'являється десь на тлі й протягом сотень років там і залишається. Та що, як дуже давно в цій історії сталася помилка? А що, як правда зникла просто у нас з-під носа і місіс Клаус — разом із нею?

Вона б хотіла, щоб люди дізналися саме про цю історію. Це розповідь про незламний дух та невеличкі добрі вчинки. Повість про справжні прикраси й про те, як дві незламні дівчинки навіки змінили Різдво.

Це історія про неї.

Історія про Бланш Клаус.

Розділ 1

Ялинкова кулька

Колись давно, понад сто років тому, жила дівчинка з білосніжним волоссям, яка усім серцем ненавиділа Різдво.

Дівчинку звали Бланш Клаус. І цього Різдва, коли ми вперше її зустріли, усе здавалося звичайнісіньким. На перший погляд. Вона жила самотою у Лондоні, скоцюрбившись під мостом, який називала своєю домівкою. Коні, запряжені в екіпажі, граційно мчали вкритими льодом вулицями, перетинали річку й поспішно розвозили людей. Дівчинка тужливо спостерігала за ними. Усі кудись поспішали на Різдво. Усі, крім неї.

Несхожа на інших, Бланш проводила Різдво рахуючи секунди до кінця дня. Рахувала вголос, якомога гучніше.

— Вісімдесят шість тисяч триста двадцять чотири! Вісімдесят шість тисяч триста двадцять три!

Її батьки померли так давно, що дівчинка навіть їх не пам'ятала. Відтоді у життя Бланш увірвалася заметіль, яка носила її по сиротинцях міста. Кожен був ще гірший за попередній. Та вже у чотири роки вона твердо вирішила, що ніколи більше не буде ночувати в сиротинці. Куди б її не відсилали, дівчинка не затримувалась там більше ніж на годину. Двері зачиняли на засув, вікна ховалися за ґратами, але вона завжди втікала на волю.

А як саме вона втікала, залишалось для всіх таємницею.

— Вісімдесят п'ять тисяч сто чотири! Вісімдесят п'ять тисяч сто три!

Вона знала, що не належить до щасливиць. Дівчинка була самотня, і Різдво ще більше нагадувало їй про це, аніж будь-який інший день.

— **ВІСІМДЕСЯТ ЧОТИРИ ТИСЯЧІ ВІСІМСОТ ДВА! ВІСІМДЕСЯТ ЧОТИРИ ТИСЯЧІ ВІСІМСОТ ОДИН!**

Зазвичай Бланш рахувала аж до кінця дня або поки не засне. Але цього року все було інакше. Щось відвернуло її увагу.

До неї, накульгуючи, йшла стара жінка у довгій накидці.

Бланш припинила рахувати й чекала, поки жінка пройде повз. Та вона все наближалась і наближалась, аж поки між ними зовсім не лишилося місця навіть для сніжинки.

З її пальця звисала червона ялинкова кулька.

— Добридень! — стривожено прошепотіла Бланш, а її хрипкий голос тріснув, як лід.

Літня жінка відкинула каптур, під яким ховалося таке саме біле волосся, як у Бланш. Її очі були затуманені, ніби вкриті льодом, як річка. Вона схилилась ближче.

— Це для тебе, — проскрипіла вона і простягнула Бланш червону кульку.

— Для мене? — перепитала Бланш, бо думала, що сталася помилка.

— Для тебе, — наполягала жінка. — Подарунок на Різдво.

— Дякую, — тихо мовила Бланш. — Мені ще ніколи не дарували нічого на Різдво. Але... чесно кажучи, цю кульку краще подарувати комусь іншому. У мене немає ялинки. Тому тримайте її в себе.

— Для цієї кульки не потрібна ялинка.

— Тоді що мені з нею робити? — запитала Бланш.

— Тільки ти це знаєш, — загадково мовила стара жінка. — Ніколи не применшуй вартість

подарунків. Тебе може здивувати те, що побачиш усередині.

Бланш недовірливо смикнула бровою, та жінка лише ближче піднесла кульку. Бланш обережно взяла її за позолочену ниточку й обхопила долоньками. Вона подумала, що це якийсь жарт, але кулька була надзвичайно холодна. Холодніша за лід.

— Щасливого Різдва, — прошепотіла жінка й усміхнулась. На червоній поверхні кульки закрутилась хурделиця.

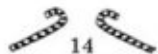
Бланш придивилась ближче, зазирнула між переливчастими плямами святкового кольору й побачила те, що ховалося за ним. Перед нею постав засніжений пейзаж із крихітними будиночками, з яких звисали кольорові бурульки! А просто посередині... танцювала величезна різдвяна ялинка?

Дівчинка кліпнула, бо була впевнена, що все це їй примарилося, та коли вона знову поглянула на кульку, побачила все те саме. Ялинка несамовито крутилась довкола, а її прикраси дзенькали одна об одну, шипіли й тріщали, як феєрверки.

— Я-я-я бачу... — озвалась вона, але не змогла підібрати слів від захвату. — Це...

Вона підвела погляд, щоб запитати про це в старої жінки.

Але тієї вже ніде не було.

Розділ 2

Конячка

З кульки все тільки почалося.

Опісля Бланш відчула, ніби щось у ній змінилося. У животі здійнялася снігова метелиця, й така сильна, що норovala підкинути дівчинку до неба. Враз їй здалося, що проводити Різдво під мостом і рахувати секунди до його кінця — це неправильно. Світ усередині кульки показав їй, що попереду — безліч пригод. Стара жінка дала їй зрозуміти, хай навіть на коротку мить, що дівчинка насправді не самотня. Тримаючи кульку, дівчинка відчула, що ця річ може все змінити. І тієї магії вистачило, щоби змусити Бланш підвестися й піти.

